

Соціальні проекти нашого храму

ПРАВОСЛАВНИЙ ДИТЯЧИЙ КЛУБ «КУПОЛ»

- Основи християнського віровчення. Закон Божий
 - Декоративно-театральне мистецтво
- Інформація за тел.:
(044) 360 04 10

КЛУБ ПРАВОСЛАВНОЇ ДИСКУСІЇ
(КПД)
Діалог із викликами
сучасного християнства

КЛУБ «ЗВ'ЯЗОК ПОКОЛІНЬ»

Індивідуальний
графік

ВСЕУКРАЇНСЬКА БЛАГОДІЙНА ОРГАНІЗАЦІЯ «МАМА І НЕМОВЛЯ» –

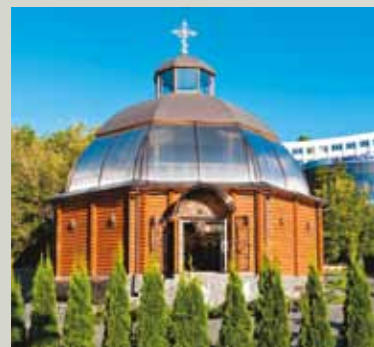

це перша організація,
яка вирішує
соціальні проблеми,
пов'язані із материнст-
вом та дитинством,
під патронатом
Церкви

www.kupol.ua

www.facebook.com/Kupol.Hram

Українська Православна Церква

Храм на честь Різдва Пресвятої Богородиці

01015, м. Київ, вул. Старонаводницька, 8/6

Храм відкритий щоденно

За інформацією звертайтеся за тел. 360 04 10 та (098) 958 99 33

Інформацію про розклад богослужінь та новини парафії можна знайти на нашому сайті та в мережі FACEBOOK

Видається з благословення Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Онуфрія,
Предстоятеля Української Православної Церкви

КУПОЛ

kupol.ua

6 (32) 2014

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

Дитяча молитва:
коли і як починати
молитися з дитиною

СВЯТИНІ ХРАМУ

Освячення нашого храму

Митрополит Лимассольський
Афанасій
«Голод по Богу»

Щосереди в храмі звершується вечірне богослужіння з акафістом
святителю Нектарію Егінському, чудотворцю та перед іконою Божої Матері «Іверська» (Вратарниця)

Бережіть життя для Щастя!

Дорогі друзі!

Різдво. Час оновлення.
Час визначення.

Нагода оновити своє спілкування з Богом. Нагода стати достойним народженню Христа в кожному із нас. Стати віфлеємськими яслами, пастухами.

Народження Христа – ділить весь світ «до» і «після». Дає унікальний шанс жити вічно у мирі, радості, любові.

Місце народження Христа – прості віфлеємські ясла. Так, власні, не царські хорони, апартаменти, а ясла.

Пастухи – еталон простоти.

Мудреці – образ мудрості, саме вони здолали сотні кілометрів, щоб побачити Христа-Бога. Їх пошук увінчався успіхом...

Зірка на небі показує шлях до Самого Бога. Хто має очі, той побачить «зірку» своєї життєвої дороги сьогодні...

Тому в простоті і мудрості відкривається «зірка», яка освічує шлях до Бога, до Щастя.

Господь не просто поруч, Він – у нас. Спасіння, яке ми всі сьогодні шукаємо, дається нам через Немовля. Головне – відчуті Його серцем.

Різдво – це нагода повернутися до Джерела життя, до Христа.

Людина - вільна істота. Вона має право визначати сама дозу присутності тілесних речей у святі.

Нехай різдвяна радість голосом колядки об'єднає наші родини, нашу домівку, оновить серця.

З Різдвом Христовим! З Новим роком, дорогі мої друзі!

Протоіерей Олег Мельничук

- 4 Велике освячення нашого храму
- 6 Різдвяна радість
- 8 Дитяча молитва:
як і коли починати молитися із дитиною
- 10 Календар на 2015 рік
- 12 Голод по Богу
- 14 Святині нашого храму
- 15 Путь к счастью
- 16 Духовне наставництво, або хто такий духівник
- 18 Діти під Куполом

01015, м. Київ, вул. Старонаводницька 8/6,
церква на честь Різдва Пресвятої Богородиці
тел.: (044) 360-04-10,
e-mail: office@kupol.org.ua
http://www.kupol.ua

Свідоцтво про реєстрацію: КУ №591-229Р,
видане Міністерством юстиції України від 08.07.2011

Друк: ТОВ «СІТІ КИЇВ ПРИНТ»
Наклад: 2 000 прим.

**Дякуємо родині Українських
за допомогу у виданні журналу**

Головний редактор:
протоіерей Олег Мельничук

Відповідальний редактор:
Оксана Фартак

Велике освячення нашого храму

27 листопада 2014 року відбулася історична подія для нашого храму – велике освячення

27 листопада відбулася історична подія для нашого храму – велике освячення. На святковій Літургії зібралися ті, для кого храм Різдва Пресвятої Богородиці, ще з початку будівництва і до сьогодні, став рідним.

З благословення Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Онуфрія чин освячення та святкову Божественну літургію звершив вікарій Київської Митрополії єпископ Васильківський Миколай, керуючий Південним київським вікаріатством.

Наприкінці богослужіння єпископ Миколай вручив церковні ордени та грамоти благодійникам храму і подякував усім, хто бере активну участь у житті парафії.

Настоятель храму на честь Різдва Пресвятої Богородиці протоієрей Олег Мельничук – про те, як не «загубити» різдвяну радість під час святкувань

Отче Олеже, як віруючому християнину налаштувати себе на більш уважне переживання одного з найбільших свят – Різдва Христового?

Християнин повинен бути співучасником кожної події, що відбулася в земному житті Ісуса Христа, тим паче Його народження, Боготілення. Духовна практика християнина – це механізм протистояння викликам сучасності. Це роздум про свято в соціальній, навіть побутовій, сферах життя, це – участь у таїнствах. Читання текстів святих отців на свято.

Отче Олеже, не секрет, що сьогодні Різдво дещо втрачає християнський зміст і часто перетворюється на комерційне свято.

Як поводитися в передсвяткові пісні дні, щоб не загубитися в передноворічній метушні, нестримному шопінгу та застільному захваті?

Велике свято супроводжується постом. Піст – стриманість. Піст – це компас. Фокус уваги християнина має спрямовуватися на майбутню подію, на свято. Піст, стриманість – це запобігання гріху, а гріх – це мимо цілі, повз свята. Повз Бога! Суєта, нестримний шопінг, застільний захват – це мимо, мимо свята та посту. Est modus in rebus – усе має свою міру. Міру посту, міру столу, міру шопінгу.

Людина – вільна істота. Вона має право визначати сама дозу присутності тілесних речей у святі. Потрібно не пройти повз свято, повз Різдво Христове.

Як би ви порадили провести довгі новорічні канікули?

Проведення довгих новорічних канікул визначається кількома факторами. По-перше – соціальними можливостями, по-друге – релігійними переконаннями і по-третє – бажанням.

Ніхто і ніщо не може вкрасити свободу вибору в людини. Серйозною спокусою віруючої людини є час у період Різдва Христового в горах чи деінде, де немає храму. Катання на лижах та присутність на богослужінні – речі діаметрально протилежні. Крапка.

І на завершення, отче Олеже, як особисто ви збираєтесь проводити час на свята?

У мене дві родини – одна біологічна (не люблю цей термін), а інша – церковна, до якої входять сім'ї парафіян нашого храму. Усе життя моєї родини протікає згідно з церковним календарем. Ми повністю належимо Церкві та парафії – духовне співжиття. Це не просто. Але в цьому щастя. Обов'язки родини: діти – порядок у вітварі в храмі, матушці відведено Марфине служіння, послух. Ялинку ставимо всі разом. У храмі – всім дитячим клубом «Купол». Свято – це гості. Приймаємо друзів, ходимо самі в гості. І обов'язково – колядки. У сімейному репертуарі їх близько десятка. У період святкувань відвідуємо батьків, бабусь, дідуся, веземо подарунки з колядою.

Бережіть життя для Щастя, любі читачі журналу! З Новим роком та Різдром Христовим!

ДИТЯЧА МОЛИТВА: коли і як починати молитися з дитиною

Колись під час перегляду одного американського фільму мене вразила сцена, як матуся вклала спати хвору донечку (дія відбувалася в лікарні), на яку вранці чекала складна операція на серці. Дівчинка дуже боялася, і мама вирішила навчити її дитячій молитві перед сном. Слова були такими:

Знову спати я лягаю,
Душу Богу довіряю,
А коли помру вві сні –
Хай візьме її Собі.

Слова дуже прості, але водночас пронизливі до щему. У них – неймовірна сила надії на те, що Господь ніколи, за жодних обставин не залишить, а двері в Його Небесне Царство завжди розчинені...

Коли моя шестимісячна донечка підросте, я обов'язково навчу її промовляти перед сном цю дитячу молитву. Вірю, сила її дії є не меншою, ніж у молитві «Отче наш».

То коли ж привчати дитину, як правильно звертатися до Бога? Адже вміння молитися, як і будь-яке інше вміння людини, не з'являється відразу, саме по собі. Як малюк вчиться ходити, говорити, розуміти, читати, писати, він вчиться і молитися.

Утім, розпочнемо з дорослих... На жаль, сьогодні більшість людей звертаються до Бога тільки після того, як використали всі можливі «людські» засоби або коли гостро відчують потребу в чомусь або в комусь. А давній і такий природний православний звичай читати подячну молитву Господові перед трапезою чи перед сном або на початок якоїсь справи вже призабуто, хоча хрестик ми носимо, до церкви ходимо, записочки подаємо, свічки ставимо, Євангеліє читаємо, постувати намагаємося...

Наші діти – маленькі копії нас самих. Якщо вони частіше бачитимуть маму й тата перед іконами, ходитимуть із ними до храму, чути будуть слова молитви та дорослі розмови про віру – усе це не пройде повз їхні маленькі душі. Малюки все запам'ятовують, переосмислюють і відтворюють, але вже по-своєму.

Одна мама в дитсадочку ділилася враженнями. Її трирічний синочок боїться пілососа. Якось він їздив у коридорі своєю машинкою, а татко в кімнаті почав пілососити. Хлопчик закричав, щоб той вимкнув, але він його не почув через шум.

Мама поряд у кухні спостерігає, але син її не бачить. Малий затулює вуха руками і каже: «Боженько, прости мене, будь ласка, я більше не буду балуватися – спаси мене від пілососа». А татко тим часом закінчив пілососити. Хлопчик справді повірив, що Боженька його почув. Сила дитячої віри просто неймовірна.

Поки дитя мале, нехай воно звертається до Всевишнього своїми словами, але коли підросте і бажання стануть більш осмисленими (приблизно в п'ять-шість років), батькам неодмінно потрібно роз'яснити дитині, про що можна молитися, а про що не можна, адже молитва до Бога – не гра, як у мультфільмі про «цвітик-семицвітик»: «Хочу, щоб усі іграшки світу були моїми».

Пам'ятаєте, у «Дитинстві й отроцтві» Л. Толстого також є опис дитячої молитви. Хлопчик зокрема молитися, щоб завтра видалася ясна погода і можна було піти на прогулянку. А у «Війні і мирі» подаються спогади молодших Ростових, як вони молилися в дитинстві, щоб сніг перетворився на цукор, і потім вибігали надвір, щоб побачити,

чи сталося чудо по їхній молитві. Можливо, це сцени з дитинства самого письменника, ось тільки прикро, що тоді він не отримав належних настанов від дорослих, про що можна молитися.

Нехай дитина сама, своєю мовою, говорить із Господом, Пресвятою Богородицею, Ангелом-Хранителем, святими угодниками. Утім, якими б щирими та сердечними не були власновигадані дитячі молитви, кожен священик вам скаже, що не слід задовольнятися ними і відкладати вбік молитвослов. Напевно, дитина і сама залюбки вивчить кілька «дорослих» молитов, які мусить знати кожен християнин. Тим паче що їх не так уже й багато, вони легко запам'ятовуються і залишаються з нами на все життя. Але тут без допомоги батьків ніяк не обійтися.

Вивчивши з дитиною слова молитви, наприклад «Отче наш», неодмінно запитайте в неї, як вона їх розуміє. Адже це не скоромовка, де головним є не зміст слів, а їхнє звучання та вимовляння. Треба донести до свідомості дитини сакральний зміст кожного слова.

Як це зробити, зважаючи на вік дитини, як підібрати потрібні, ключові для неї слова? Нам, батькам, не дано знати, як складеться духовне життя наших дітей, але якщо вони ввійдуть у життя, маючи за плечима реальний досвід щоден-

Якими б щирими та сердечними не були власновигадані дитячі молитви, кожен священик вам скаже, що не слід задовольнятися ними і відкладати вбік молитвослов

ного звернення до Бога, це залишиться в них як одна з найвищих цінностей, що б у майбутньому з ними не сталося.

Насамперед можна розповісти малюку євангельську історію, як пішли за Христом Його учні, як Він навчав їх. Що якось учні попросили Спасителя навчити їх правильно молитися Богу. Тоді Христос дав їм «Отче наш...», і Молитва Господня стала першою нашою молитвою.

Потрібно терпляче пояснити кожен фразу, причому максимально простими словами. Спробуйте так: «Отче наш» – це наш отець, батько; Христос навчив людей називати Бога Отче, оскільки Бог любить нас, як рідний батько. Він дослухається до нас і хоче, аби ми щиро любили Його, як любимо тата та маму.

Слова «що еси на небесах» треба розуміти як духовне невидиме небо: вони означають, що ми не можемо бачити Бога, не можемо торкнутися, але можемо відчувати Його незриму присутність повсякчас, розуміти, коли Він радіє за нас, а коли сумує, як робимо щось не так. Слова «нехай святиться ім'я Твоє» можна пояснити так: ми славимо, святимо Бога і хочемо, аби Він став царем у нашому серці та в серцях усіх людей на світі. Ми кажемо Богу: «Нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі», тобто «нехай буде не так, як я хочу, але як хочеш Ти», бо покладаємося постійно на вищу силу. Також ми звертаємося до Творця, щоб дарував нам насправді потрібні речі, і не просимо благ понад міру.

І насамкінець прохаємо Бога, щоб милосердно простив нам усі наші провини та гріхи, які ми скоїли, а натомість і самі обіцяємо пробачити наших кривдників. А ще просимо про постійний захист від зла, що не дрімає, – лукавого,

бо люди надто слабкі, щоб самотужки йому протистояти.

Спробуйте все це розповісти дитині, і у вас неодмінно вийде. Нехай не з першої спроби, але дитя почне розуміти, які насправді глибокі слова промовляє під час Господньої молитви. Головне, аби ви самі їх розуміли і слідували їм.

Наталія Штильова

Українська Православна Церква
Храм на честь Різдва
Пресвятої Богородиці

Січень

пн	вт	ср	чт	пт	сб	нд
		1	2	3	4	
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Лютий

пн	вт	ср	чт	пт	сб	нд
			1			
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	

Березень

пн	вт	ср	чт	пт	сб	нд
					1	
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Квітень

пн	вт	ср	чт	пт	сб	нд
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Травень

пн	вт	ср	чт	пт	сб	нд
			1	2	3	
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Червень

пн	вт	ср	чт	пт	сб	нд
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

Липень

пн	вт	ср	чт	пт	сб	нд
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Серпень

пн	вт	ср	чт	пт	сб	нд
				1	2	
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Вересень

пн	вт	ср	чт	пт	сб	нд
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Жовтень

пн	вт	ср	чт	пт	сб	нд
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Листопад

пн	вт	ср	чт	пт	сб	нд
					1	
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

Грудень

пн	вт	ср	чт	пт	сб	нд
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Ікони написані та привезені із Святої Гори Афон

12 квітня – Великдень (Світле Христове Воскресіння)

Дванадцять неперехідні свята

- 7 січня Різдво Христове
- 19 січня Хрещення Господнє (Богоявлення)
- 15 лютого Стрітення Господнє
- 7 квітня Благословення Пресвятої Богородиці
- 19 серпня Преображення Господнє
- 28 серпня Успіння Пресвятої Богородиці
- 21 вересня Різдво Пресвятої Богородиці
- 27 вересня Воздвиження Хреста Господнього
- 4 грудня Введення в храм Пресвятої Богородиці
- 5 квітня Господній вхід до Єрусалиму
- 21 травня Вознесіння Господнє
- 31 травня День Святої Трійці. П'ятдесятниця

Дванадцять перехідні свята

- 14 січня Новий Рік за старим стилем, святого Василя Великого
- 7 червня Різдво Іоанна Предтечі
- 12 червня Святих апостолів Петра і Павла
- 11 вересня Усікновення глави Іоанна Предтечі
- 14 жовтня Покрова Пресвятої Богородиці
- 22 листопада Святителя Нектарія Егіпського
- 26 жовтня, 25 лютого, віаторок Світлої седмиці Іверської ікони Божої Матері (Вратарниця)

Суцільні седмиці

- 7 січня – 17 січня Святки
- 2 лютого – 8 лютого Митаря і фарисея
- 16 лютого – 22 лютого Сирна (Масляниця)
- 13 квітня – 19 квітня Світла
- 1 червня – 7 червня Троїцька

Дні особливого поминання померлих

- 14 лютого субота мясопустна (Вселенська батьківська субота)
- 7 березня субота 2-го тижня Великого посту
- 14 березня субота 3-ї седмиці Великого посту
- 21 березня субота 4-ї седмиці Великого посту
- 21 квітня Радониця
- 9 травня Поминання покійних воїнів
- 30 травня субота Троїцька
- 7 листопада субота Димитрівська
- 23 лютого – 11 квітня Великий піст
- 8 червня – 11 липня Петрів піст
- 14 серпня – 27 серпня Успенський піст
- 28 листопада 2014 – Різдвяний піст
- 6 січня 2015

Пости

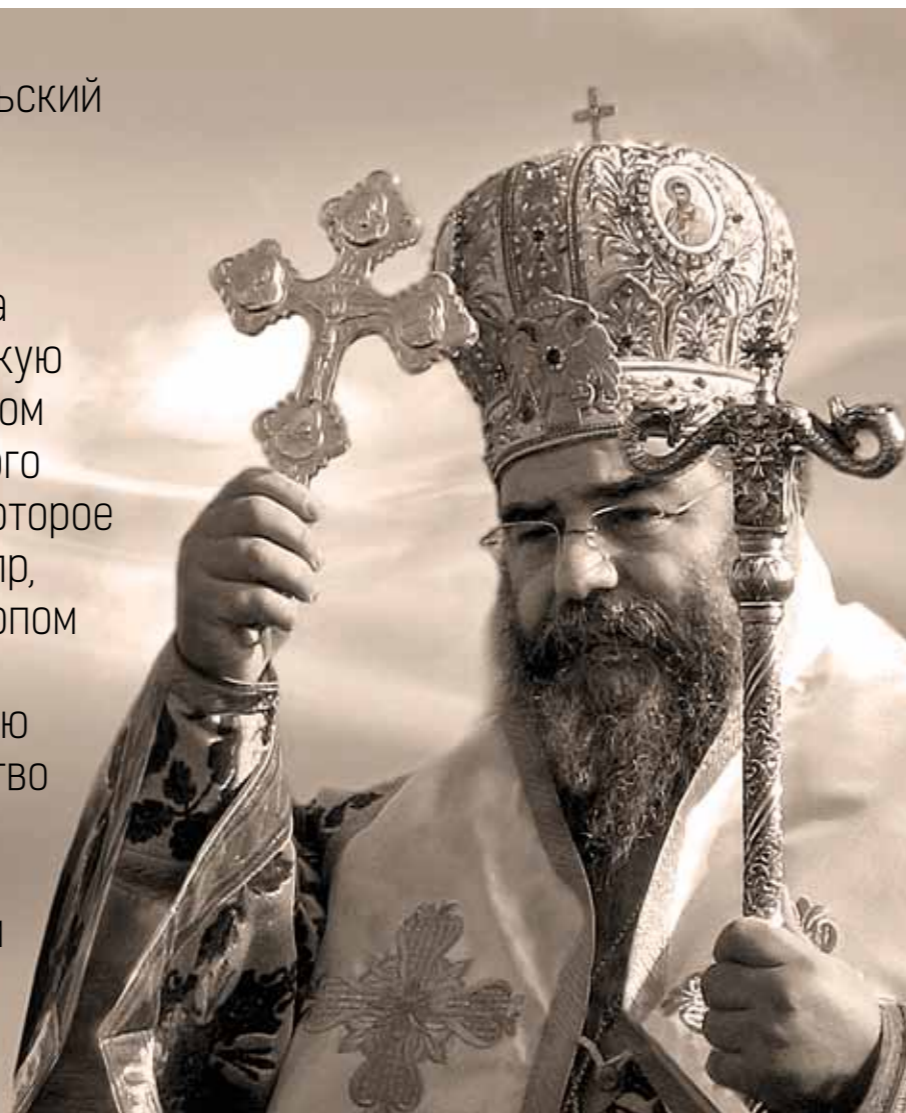
- 23 лютого – 11 квітня Великий піст
- 8 червня – 11 липня Петрів піст
- 14 серпня – 27 серпня Успенський піст
- 28 листопада 2014 – Різдвяний піст
- 6 січня 2015

- 18 січня Водохресний святвечір (навечір'я Богоявлення)
- 11 вересня Усікновення глави Іоанна Предтечі
- 27 вересня Воздвиження Хреста Господнього
- середа і п'ятниця усього року, за винятком суцільних седмиць і Святка

Бережіть життяя для Маша!

Митрополит Лимассольский Афанасий (Николау) – епископ Кипрской Православной Церкви. Приняв монашество на Афоне, а затем и великую схиму, стал наместником (игуменом) Ватопедского монастыря. Через некоторое время вернулся на Кипр, где был избран епископом Лимассольским. Митрополиту Афанасию принадлежит множество трудов. Его проповеди были собраны в книгу под названием «Голод по Богу».

Голод по Богу

В этой книге поднимаются глубокие и в то же время непростые вопросы отношения человека и Бога. Но не простого человека, а человека, который ищет Бога и насыщается Божиим присутствием. Митрополит Афанасий говорит о том, что человек, у которого личные отношения с Богом, не имеет в себе пустоты.

В то же время все те, у кого такого опыта нет, очень остро чувствуют в себе эту пустоту и всячески стараются ее заполнить. Способов для этого человечество придумало множество – у кого-то это страсть к покупкам, у кого-то курение или алкоголь, а кто-то заполняет ее достижениями нового времени – интернетом, в частности длительным нахождением в социальных сетях, новомодными гаджетами.

В книге поднимается очень важный вопрос – если проанализировать все проблемы: общественные,

семейные, личные, то человек приходит к самому себе. Но на этом не останавливается и обнаруживает, откуда все это – от отсутствия связи с Богом. От этого все прочее зло – войны, нищета, голод, преступность...

В книге «Голод по Богу» митрополит Афанасий затрагивает те проблемы, которые всегда мучили человеческий род – любовь, вера, перенесение скорбей, проблемы брака. Вера рассматривается в книге, как опыт жизни в Боге. И основа церковного учения – это не теория, а опыт, и прежде всего апостольский. «Иными словами, каждый святой человек, каждый человек, имеющий в своей жизни опыт общения с Богом, может повторить сказанное здесь святым апостолом Иоанном: что мы слышали, видели, осязали – то есть что мы пережили», – делится митрополит в своей беседе, которая так и называется «Вера как опыт жизни в Боге».

В одной из бесед о духовной пользе скорбей говорится о том, что зло существует по причине свободы человека, вследствие факта нашего падения. «Поэтому скорби и испытания помогают нам, они не помогают Богу понять что-то. Бог не испытывает нужды в том, чтобы обогатить Свое ведение о нас; испытания помогают нам, и если человек духовно использует испытания, тогда действительно становится очень сильным. Происходит то, о чем говорит апостол: человек становится подобен золоту, которое искупается в огне: его расплавляют и бросают в огонь, чтобы оно стало чистым, чтобы отделилась грязь и осталось одно только чистое золото. То же самое и с человеком, который проходит через испытания и очищается от ржавчины, от страстей, имеющихся у него, и становится подобным золоту пред Христом в похвалу, славу и честь, когда Он явится».

В книге затрагивается очень важная для нашего общества тема – тема брака. О браке у митрополита Афанасия есть очень мудрые слова: «В браке ты отдашь свою кровь, то есть не отдашь ее – это в монашестве ты ее отдашь, а в браке из тебя ее высасывают, ее выпьют из тебя через соломинку, другой возможности нет. И ты, естественно, с удовольствием отдашь свою кровь. Это не так-то легко».

«Любим ли мы Бога?», – спрашивает автор в одной из своих проповедей. И каждый православный христианин должен на протяжении всей своей жизни задумываться над этим вопросом. Быть внимательным к себе и к тем знакам, которые ежедневно посылает нам Господь. Быть внимательным к своим мыслям и поступкам. Большую помощь и поддержку оказывает нам в этом Церковь.

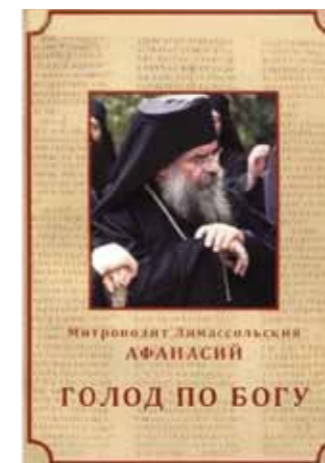
Митрополит Афанасий в своих трудах напоминает нам о том, что мудрость, которая через Церковь открылась миру, – «по предвечному определению, которое Бог исполнил во Христе Иисусе, Господе нашем», то есть по вечному плану Бога. Как мы уже говорили раньше, Бог предвечно знал, что Ему нужно сделать, чтобы не дать нам погибнуть, то есть знал то, что совершится в Господе нашем Иисусе Христе, в Лице Христа.

В книге митрополит поднимает вопрос главной заповеди христианина: «Возлюби Господа Бога твоего всем сердцем твоим, и всею душою твоею, и всем разумием твоим, и всею крепостию твоею» (Мк. 12, 30). И вторая, подобная ей: «Возлюби ближнего своего». Все остальные являются продолжением этих двух. Благодаря первой заповеди все, что мы ни делаем, обретает четкую цель. Именно поэтому, говорит митрополит Афанасий, мы постимся, исповедуемся, паломничаем, читаем жития святых – это наш способ любить Христа.

Автор также указывает на ошибку – делать все это для того, чтобы просто стать хорошими людьми. Это самая большая ложь, о которую все спотыкаются. Если бы целью Церкви было только стремление сделать нас лучше, то не было бы смысла в приходе Христа в

этот мир. Отношения с Богом нужны не только ради спасения, но и для выражения нашей любви к Нему. Понимая это, мы поймем святых и их поступки. Эти поступки невозможно истолковать при помощи разума. Любовь выходит за его пределы. Митрополит Афанасий в своей книге советует не применять критерии мирской логики к тем людям, которые любят Бога. Так что Церковь не учит нас быть просто хорошими людьми, хотя и это тоже. Церковь учит нас любить личность Господа нашего Иисуса Христа.

Автор затрагивает большую проблему внутри Церкви – проблему фарисейства. Если церковный человек исполняет все религиозные обязанности, но при этом сердце его не меняется, это очень страшно и по-настоящему опасно. Автор говорит удивительную фразу: «Должен признаться – и это я говорю, основываясь на моем собственном опыте, – что я никогда не видел худших врагов Церкви, чем «религиозные люди». Люди, которые не пропустили ни одной проповеди,

Человек, ищущий Бога и стремящийся иметь связь с Ним, насыщается Божиим присутствием, по словам Давида: «А я в правде буду взирать на лице Твое; пробудившись, буду насыщаться образом Твоим» (Пс. 16: 15)

говорит митрополит Афанасий, те, кто всегда первый на ночных бдениях, при чтении книг... Они всегда приводят с собой своих детей...

Но когда приходит время проявить ребенку свою свободу – решить самому, какой путь выбрать, эти люди перемещаются в совершенно противоположный лагерь, тем самым доказывая, что Христос никогда не говорил с их сердцами. Они были просто «религиозными людьми». Вот почему в Церкви с ними труднее всего. А знаете почему, задает вопрос автор. И тут же отвечает: некоторые из них никогда не смогли излечиться, потому что они думают, что близки к Богу. Грешники, по крайней мере осознают, что они грешники. Чтобы этого не произошло с каждым из нас, нужно не забывать, что все, что мы совершаем, мы совершаем из любви к Богу. Это и есть лекарство от фарисейства – сохранить голод по Богу до самого смертного одра, сколько бы лет мы ни были в Церкви.

Об этом нам говорит великий подвижник нашего времени, новый Иоанн Златоуст, как называют его в Греции, митрополит Афанасий Лимассольский в своей книге «Голод по Богу, или Лекарство от фарисейства».

Галина Криган

СВЯТИНІ НАШОГО ХРАМУ

Привезення із Святої Гори Афон ікони Божої Матері «Іверська» (Вратарниця) та ікони святителя Нектарія Егінського, чудотворця, з часточкою мощей (освячена на мощах святого)

Ікони написані відомим афонським старцем зі скиту Святої Анни папа-Янісом спеціально для нашого храму – писалися майже рік у постійній молитві та пості.

Перед іконою святителя Нектарія Егінського моляться про зцілення від онкологічних захворювань.

«Кожен, хто звернувся зі щирою молитвою до святителя Нектарія Егінського, отримує зцілення або полегшення від тяжких недугів. Неодноразово люди зцілювалися саме завдяки палкій молитві святителю в нашому храмі», – поділився настоятель храму отець Олег Мельничук.

Афонські святині перебувають у храмі на честь Різдва Пресвятої Богородиці, на вул. Старонаводницькій, 8/6.

Також щосередини в храмі звершується вечірне богослужіння з акафістом святителю Нектарію Егінському, чудотворцю, та перед іконою Божої Матері «Іверська» (Вратарниця).

Путь к счастью

Изложенные ясно и просто, поучения святителя Нектария Эгинского раскрывают суть христианской жизни и указывают путь к истинной нескончаемой радости и счастью

Духовная брань

Цель нашей жизни в том, чтобы стать совершенными и святыми, явиться чадами Бога и наследниками Царствия Небесного. Будем бдительны: как бы ради нынешней жизни не лишиться будущей, как бы от житейских забот и хлопот не вознерадеть о цели нашей жизни. Пост, бдение и молитва сами по себе не приносят желанных плодов, потому что они не являются целью нашей жизни, а составляют средство для достижения цели. Не отчаивайтесь, если постоянно впадаете в старые грехи. Многие из них и по сути своей являются крепкими, и от приобретенного навыка. Однако по прошествии времени и через усердие побеждаются. Пусть ничто не лишает вас надежды.

Искушения

Искушения посылаются, чтобы выявились скрытые страсти и можно было с ними бороться, и чтобы таким образом излечилась душа. И они тоже являются знаком милости Божией, посему предай себя с доверием в руки Божии и проси помощи Его, чтобы Он тебя укрепил в борьбе твоей. Надежда на Бога никогда не приведет к отчаянию. Бог знает, сколько каждый из нас может выдержать и попускает искушения по мере наших сил. Но и мы должны заботиться о том, чтобы быть бдительными и внимательными и сами себя не ввели бы во искушение.

Мир

Мир души – это божественный дар, который щедро дается тем, кто примирился с Богом и исполняет божественные заповеди. Мир есть свет, и он удаляется от греха, который есть тьма. Вот почему грешник никогда не успокаивается, не обретает мира в душе. Кто в мире с самим собой и в мире со своим соседом, тот в мире и с Богом. Такой человек наполняется святостью, потому что Сам Бог пребывает в нем.

Путь к счастью

Ничего нет более великого, чем чистое сердце, потому что такое сердце становится престолом Божиим. Существует ли что-либо славнее, чем престол Божий? Конечно же, нет. Так говорит Господь для тех, кто имеет чистое сердце: «Все-

лось в них и буду ходить в них; и буду их Богом, и они будут Моим народом» (2Кор.6:16). Итак, кто же счастливее этих людей? И какого блага они лишены? Не найдется ли все блага и все дары Святого Духа в их блаженных душах? Чего им еще может недоставать? Ничего, поистине ничего! Потому что они имеют в сердце своем величайшее благо – Самого Бога!

Благодарение

Христианин должен прославлять Бога и телом и душой. И то и другое принадлежит Богу, поэтому у нас нет права употреблять их бесчестно, но надлежит пользоваться ими как освященными и святыми, с большой благодарностью. Всякий, кто помнит, что его душа и тело принадлежат Богу, имеет благоговение и мистический страх о них, и это помогает ему хранить их

незапятнанными и чистыми от скверны, пребывая в постоянном общении с Тем, от Кого они освящаются.

Любовь

Достигайте любви. Просите каждодневно любви у Бога. Вместе с любовью приходит и все множество благ и добродетелей. Любите, чтобы быть и вам любимыми. Дайте Богу все ваше сердце, чтобы вам пребывать в любви. «Бог есть любовь, и пребывающий в любви пребывает в Боге, и Бог в нем» (1Ин.4:16). Вы обязаны сохранять большую осторожность в ваших отношениях с другими и уважать друг друга как священные лики. Никогда не смотрите на тело или красоту его, но наблюдайте за душой.

Рассуждение

Желаю вам иметь рассуждение и мудрость. Избегайте крайностей. Не налагайте на себя более, чем можете понести. Не думайте, что получите высокие дары и добродетели за свои большие труды, – думая так, вы рискуете впасть в гордыню. Тот, кто ищет божественных даров и озарений, при этом будучи погружен в страсти, пребывает в глупом и гордом заблуждении. Прежде всего необходимо трудиться над очищением себя. Благодать посылается как дар тем, кто очистился от страстей. И получают они ее тихо, и в час, о котором не знали.

Духовне наставництво, або хто такий духівник

У сучасному світі існує безліч варіантів тлумачення поняття «духовність» (духовне життя). Представники більшості релігій говорять про неї. Але всі вони по-різному визначають це поняття.

Отже, постає проблема правильного розуміння православним християнином XXI століття поняття духовності, з метою уникнути небезпеки опинитися раптом поза Церквою, виявитися чужим Богові. Найбільш загальним, типовим та поширеним для всіх релігійних течій є уявлення про духовність як про шлях самовдосконалення та поетапного сходження, поступового наближення до ідеалу – до Бога.

Але, на відміну від усіх інших релігій, християнство навчає нас дещо іншого. У християнстві духовність – це дорога християнина, його шлях до спасіння, і головним

завданням християнина є реалізація через духовний подвиг у своєму житті Євангелія, а саме: виконання Заповідей Божих, боротьба з пристрастями, стягання християнських чеснот тощо.

Говорячи про духовність та духівництво (духовне керування, супровід, опіку), не можна залишити поза увагою, що в наш час, незважаючи на велику численність священнослужителів, усе-таки існує дефіцит духовно досвідчених пастирів, яких би можна було назвати духівниками в повному розумінні цього слова. Тому й з'являються такі явища, як младостарецтво та квазидухівництво – коли ті, хто ще не досягнув мудрості духовної, не очистив свою душу від пристрастей, не здобув досвіду боротьби та перемоги над гріхом, беруть на себе функції духівника – духовного керівника.

Давайте відповімо на запитання: хто такий духівник? У широкому сенсі слова – це особистий духовний наставник віруючого, який допомагає своєму підопічному жити правильним духовним життям; у вузькому розумінні духівник – це парафіяльний священник, у якого віруючий постійно сповідається, однак поза сповіддю майже не спілкується з ним, не запитує порад, а отже духовно майже не пов'язаний із ним.

На думку святих отців, справжній духівник – це духовний наставник, який від щирого серця любить Бога і всіх (абсолютно всіх) людей, який визнає себе великим грішником, має багатий досвід духовної боротьби, щирої молитви, добротворіння і ладен поділитися цим досвідом з кожним, хто приходить до нього по пораді, причому не порушуючи його вільної волі – не примусово, як тиран, а добровільно, і з любов'ю, як рідний батько.

Сьогодні людина має безліч можливостей шукати і все-таки знайти духовного, богобоязного, мудрого авву, а знайшовши – довірити йому справу духовного керівництва чи духовної опіки над собою.

Духівник із повною відповідальністю перед Богом повинен гідно звершувати свій пастирський подвиг, допомагати всім своїм духовним чадам долати перепони в духовному житті, допомагати не стільки словом, скільки власним прикладом життя у Христі.

У більшості відносини істинного духівництва зберігаються на все життя і є ознакою милості Божої, яку Господь явив духівнику (який зміг навчитися) та його духовному чаду (який зміг навчитися).

Не секрет, що інколи віруючі знаходять більш досвідченого духівника, духовним чадом якого хотіли б бути. Нема нічого поганого в тому, щоб пояснити своєму поки що «чинному» духівнику ситуацію, попросити його молитов та благословення перейти під духовне керівництво іншого і залишитися відтепер лише духовними друзями. Духовно мудрий духівник ніколи не буде робити з цього трагедію, а дозволить своєму вже колишньому чаду перейти до іншого духівника.

Буває й таке, що на якомусь етапі відносини духівництва заходять у глухий кут – через якесь непорозуміння, недовіру, втрату взаємної поваги, неправильну поведінку з боку духівника чи відсутності в чада бажання виконувати його поради. Духовно досвідчені люди в такій ситуації рекомендують мирно припинити таке спілкування.

Як правильно обрати духівника? Дотримуватися основних рекомендацій – щиросердечно помолитися Богу, щоб Він допоміг у цій важливій, доленосній справі; прислухатися до свого серця – відчутти, до якого саме священика є повна довіра; запастися терпінням, набратися смирення та духовної розсудливості; регулярно, а точніше щоденно, читати Святе Письмо (передусім Євангеліє) та творіння святих отців; бути морально готовим до стійкого подолання будь-яких труднощів, випробувань, спокус, без яких не можна уявити собі духовного життя.

Валерій Маркін

Екатерина Дятлова добавила 5 новых фото.

4 ч. · 🌐

Сегодня побывали с малышами в Куполе, в храме в честь Рождества Богородицы .

Хотела своими глазами увидеть и на своих детях испытать как это - игровой уголок прямо в храме)). Ну и как на это прихожане реагируют)) В

[Продолжить чтение](#)

Дети под Куполом

Побывали с малышами в Куполе, в храме в честь Рождества Богородицы.

Хотела своими глазами увидеть и на своих детях испытать как это – игровой уголок прямо в храме)). Ну и как на это прихожане реагируют)) В ДАРе (Детской Академии Развития) похоже, но там игровая комната отдельно, да и прихожане – такие же, как мы: с пониманием относятся, даже если вдруг камертоном по плиточному полу)). На то он и ДАР.

В Куполе в храме есть всё, чтобы дети могли себя чувствовать детьми. Даже пеленальный столик есть! Малыши могут посидеть на детских стульчиках и поиграть за столиками, ну или под столиками на мягком коврике, кому как нравится. Лёша, ползая по полу, констатировал: «Тёплый!» Притронулась – да.

Один мальчик бросил тяжеленный мячик, из металла что-ли, на плиточный пол. Реакция прихожан – никто не шевельнулся, кроме мамы)).

Одна девочка громко заплакала во время проповеди. Мама с ребёнком бросилась к выходу. Батюшка прервался и сказал: «Не уносите. Займите ребёнка вон там», указывая на детский уголок. Девочка быстро успокоилась и больше не плакала. Никто из малышей громко не капризничал. А было их – 32.

Отмечу, что настоятель, о. Олег, очень заботится, чтобы прихожане понимали службу. Евангелие и Апостол читается дважды: на церковно-славянском и на «понятном». Возле дверей храма есть стеллаж с книгами: на русском языке последование Всенощной и Литургии. Прихожане во время службы стоят с книгами, потом возвращают. На Символе веры пономарь раздаёт распечатанный текст тем, кому книжек не хватило.

Проповедь батюшки очень глубокая и актуальная.

Перед Причастием мы собирались выстраиваться в очередь за благословением, но увидели, что тут так никто не делает. Потом поняли почему. Настоятель сам обошёл всех прихожан, благословил, по имени к каждому обращаясь.

Причащались почти все. С самого начала службы я заметила бабушку, которая сидела не где-то на лавочке за спинами, а на стуле там, где всё хорошо видно. Эта бабушка никому не делала замечаний. Её батюшка отдельно исповедал прямо там, где она сидела. В конце службы, когда эта же бабушка поднялась со стула и сделала несколько шагов ко кресту, батюшка сам спустился с амвона, подошёл к ней. Затем позвал молодого человека и поручил ему помочь бабушке на улице.

Отец Олег после службы пригласил нас на чай. Трогательно, ведь мы знакомы только по Фейсбуку. Оказалось, что чай – это вкуснейший борщ, плов с грибами, несколько видов рыбы, вино и др.))

В заключение скажу, что игрушки игрушками, а дети, если захотят, на голову сядут. Я не могла ни на шаг отойти. Приходилось напоминать, что мы в храме и нужно потише, отдирая их друг от друга, чтобы не тузились. Но порадовало, что службу, они прекрасно слушают, даже играя. Лёша в один момент поднял голову и нас организовал: «Мам, нам ведь пора уже к Чаше становиться».

После всего увиденного так и хочется спросить: люди, что ещё не хватает? К чему война, грызня, поиски крайних? Приходите с семьями вот в такие храмы – все условия есть, молитесь, вдохновляйтесь, живите и радуйтесь!

